

N. Neergaard selv, kan slutte sig til dette, at Løsningen af de sociale Vanskeligheder opnaas ved, at Arbejderne giver efter i deres Krav, og at han kan slutte sig til en Lønningsfondsteori, som blev slaet ihjel for over et halvt Aarhundrede siden af Stuart Mill og senere aldrig fra nogen Side er blevet genoptaget. Ja, jeg maa indrømme, at Venstre er et konservativt Parti.

Men jeg er altsaa klar over og finder det rigtigt, at Regeringen ikke gaar til Ondets Rod, for saa vilde den være vis paa intet at kunne faa gennemført. Regeringen forelægger ikke et socialistisk Forslag, men den forelægger et Forslag, som ikke lægger alle Byrderne paa Arbejderklassen. Hele Aanden i Lovforslaget og det, vi stræber efter, er forøget Produktion, og derigennem formindskede Udgifter pr. Produktionsenhed, og det har intet med højere eller lavere Løn at gøre. Det glædede mig at høre det ærede Medlem Hr. Pürschel under Finanslovbehandlingen gøre opmærksom herpaa under sin Omtale af amerikansk og japansk Maade at producere Lokomotiver paa, hvor han sagde, at Amerika med sin meget høje Arbejds-løn kunde producere pr. Enhed billigere end Japan med sin lave Arbejds-løn. Vi inviterer ikke til Forhandling baseret paa Særinteresser eller baseret paa Forsøg paa at skubbe over fra en Samfundsklasse til en anden, men vi inviterer til Samarbejde med Samfundsinteresser som Grundlag. Vi haaber endnu, at den Kampagne, som er ført og stadig føres fra Venstres Side, med den Parole, at det er Arbejds-lønnen, der skal ned, og som er et saa udpræget Symptom paa Særinteressen, maa høre op. Det er en Ytring af Særinteressen i udpræget Form, fordi Landboerne i det Øjeblik, de faar Arbejds-lønnen sat ned med 200 Kr. aarlig, opnaar ikke alene at tjene de 200 Kr. om Aaret, men tillige opnaar at faa deres Ejendommers Værdi forøget med en 4 000—5 000 Kr. Men Følgen af, at vi bygger paa Samfundsinteresser og ikke paa Særinteresser, er, at vi ikke ønsker at støtte et Erhverv eller en Del af Befolkningen paa Bekostning af andre Dele af Befolkningen, og deri er vi fuldkommen enige i det af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard under Finanslovsforslagets Behandling herom sagte; og allerede af den Grund vil ærede Medlemmer ikke i Lovforslaget finde noget om Told. Jeg skal slet ikke komme nærmere ind paa nogen Told Diskussion, men jeg kom, idet jeg nævnte Ordet, til at tænke

paa den Forhandling, der har været ført om Handelsbalancens Betydning for vore Forhold; og jeg skal da udtale det Haab, at vi maa komme bort fra de gale Betegnelser: „gunstige“ og „ugunstige“ Handelsbalancer, som i denne Diskussion, især med de Konservative, i mange Aar har virket højst uheldigt og for Befolkningen meget vildledende. Det er mange Aar siden, vi har haft en saa „gunstig“ Handelsbalance som i det sidste halve Aar; men jeg tror ikke, Befolkningen anser de Forhold, der følger med denne Handelsbalance, for gunstige. Nej, naar vi skal diskutere Ind- og Udførselstallene, maa vi gaa i Detailler og undersøge Forholdene nøje. En „ugunstig“ Handelsbalance kan være meget gunstig, og en „gunstig“ kan være ugunstig.

Det er fremført, at Regeringsforslaget paa to Punkter afviger fra det Program: ikke at begunstige eet Befolkningslag paa Bekostning af et andet; paa to Punkter skulde Forslaget gaa imod det. Det første, der er nævnt, er med Hensyn til Afsnit V i det af Regeringen fremsatte Lovforslag om Formueafgift. Denne Kriseafgift, Formueafgift, Formueskat, eller hvad De vil kalde den, er det blevet paastaet, tager fra et Befolkningslag og giver til et andet. Nu vil jeg meget nødig diskutere denne Krise- eller Formueafgift ud fra almindelige skatteteoretiske Betragtninger; thi der ved jeg, at Socialdemokraterne er fuldkommen uenige med de fleste andre Partier. Men jeg vil diskutere den simpelt hen som et Retfærdighedsspørgsmaal; og jeg vil tage en Enke, der sidder med Obligationer, som nu er værd 100 000 Kr., og som for to Aar siden var værd i Guldkroner 60 000 Kr. Hvad sker der? Hvad er det, denne Kriseafgift eller Formueafgift bevirker? Ja, den bevirker, at Enken kommer til at betale 250 Kr., fordi hendes Formues Værdi er steget med 40 000 Kr. Jeg ved, man kunde diskutere og i allerhøjeste Grad kunde rejse et Spørgsmaal, om ikke Socialdemokratiet nu havde været alt for beskedent og skulde søge at gaa meget alvorligere til Værks, end det har gjort. Man finder, at det er urimeligt, uretfærdigt, at man paa denne Maade tager en minimal Del af den Gevinst, som passiv Kapitals Indehavere har haft under Krisen. Det kan jeg ikke forstaa. Og det er den passive Kapital, der kommer til at betale. Saa ringe er nemlig Formue- eller Kriseafgiften, at der ikke er nogen som helst Sandsynlighed for, at disse Afgifter ikke vil blive afholdt af Formuens Afkastning